

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Θ' Ματθαίου – Ματθ. 14, 22-34 (2/8/2015)

Η ανάγκη της προσευχής

Σε ένα συνταρακτικό γεγονός, το οποίο συνέβη αμέσως μετά τον χορτασμό των πεντακισχιλίων στην έρημο, αναφέρεται το Ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο Χριστός απομακρύνθηκε από το πλήθος και ανέβηκε στον παρακείμενο λόφο για να αφεθεί στην εμπειρία της προσευχής. Οι Μαθητές διέσχισαν τη λίμνη με το πλοιάριό τους, όταν ξέσπασε τρομερή καταιγίδα και τα κύματα απειλούσαν να τους παρασύρουν στον όλεθρο. Ο Κύριος επενέβη, περπατώντας επί των κυμάτων και προκάλεσε τον θαυμασμό, όσο και τον τρόμο των Μαθητών. Τους ηρέμησε, όμως, τους έδωσε θάρρος και δέχθηκε την επιθυμία του Πέτρου να περπατήσει κι εκείνος επί της θαλάσσης, για να νιώσει την ασφάλεια της παρουσίας του Κυρίου. Μόνο που ο Πέτρος ολιγοψύχησε, δε μπόρεσε να πιστέψει αυτό που του συνέβαινε, ότι δηλ. ήταν σε θέση να κυριαρχεί στα στοιχεία της φύσης και άρχισε να καταποντίζεται. Ο Ιησούς τον διέσωσε, η τρικυμία κόπασε και όλοι αναγνώρισαν ότι ο Χριστός είναι όντως ο Υιός του Θεού.

Από τα πολλά σημεία που μας παρέχουν αφορμές πνευματικού προβληματισμού, επιλέγουμε να σταθούμε σε ένα, το οποίο συχνά μας διαφεύγει, καθώς νιώθουμε να κυριαρχεί το θαύμα του κατευνασμού των κυμάτων. Πρόκειται για την παράδοση του Ιησού στην εμπειρία και την ενέργεια της προσευχής, γεγονός ιδιαζόντως ωφέλιμο και διδακτικό. Ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ο Θεάνθρωπος Ιησούς, νιώθει την ανάγκη της προσευχής, της ζωντανής επικοινωνίας δηλ. με τον Θεό Πατέρα και δεν το πράττει για πρώτη φορά. Είναι πάμπολλες οι στιγμές, που διασώζονται στα Ευαγγελικά κείμενα, που ο Κύριος αποσύρεται από τους όποιους περισπασμούς και επιλέγει την μόνωση της προσευχής. Αν αυτό συνιστούσε ανάγκη για τον Χριστό, πόσο μάλλον αποτελεί κορυφαίο και μέγιστο μέγεθος της δικής μας πνευματικής ζωής. Γι' αυτό αξίζει να καταθέσουμε μερικές απλές σκέψεις για το γεγονός της προσευχής, που συνιστά, τελικά, ανάγκη της κάθε ψυχής.

«Προσευχή σημαίνει ακουμπάω στο Θεό. Περνώ χρόνο μαζί Του. Του δίνομαι και περιμένω την επίσκεψή Του. Καταθέτω όλο τον εαυτό μου, με τις αμαρτίες και τα προβλήματά του, στο έλεος και στην αγάπη Του. Αναπνέω πνευματικά. Βγαίνω από το εγώ μου. Απελευθερώνομαι. Χαίρομαι την παρουσία Του, απολαμβάνω τη δόξα Του, συγκλονίζομαι από ευγνωμοσύνη για τις ευλογίες του, θαυμάζω τη δημιουργία Του, αντικρίζω στον άνθρωπο το χάραγμα της εικόνας

Του και στα γεγονότα τη σφραγίδα της σοφίας και αγάπης Του. Φέρνω τον Θεό στην καθημερινότητά μου και ζω μέσα στη βασιλεία Του»¹.

Οι άνθρωποι είμαστε οντότητες ψυχοσωματικές. Το σώμα μας χρειάζεται τροφή για να ζήσει και οξυγόνο για ν' αναπνεύσει. Χωρίς αυτά, τα περιθώρια της ζωής εξαντλούνται και ο θάνατος επέρχεται φυσιολογικά. Αντιστοίχως και η ψυχή χρειάζεται τροφή για να ζήσει και αέρα για ν' αναπνεύσει. Η τροφή της είναι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού και το οξυγόνο της η προσευχή. Χωρίς αυτά, υφίσταται πνευματική αφυδάτωση και οδηγείται στη νέκρωσή της. Ο άνθρωπος, από διφυής προσωπικότητα γίνεται μισός, σάρκινος, χωρίς πνευματικό περιεχόμενο, αυτοκαταδικασμένος στη στέρηση της αιώνιας ψυχής του. Γι' αυτό, όπως διδάσκει η ασκητική εμπειρία της Εκκλησίας μας, «μην περιμένεις κάποια ασυνήθιστη Θεία έμπνευση για να προσευχηθείς. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε για να προσεύχεται, όπως δημιουργήθηκε για να σκέπτεται και να μιλάει. Πριν απ' όλα, όμως, για να προσεύχεται...»².

Είναι ανάγκη, όμως, ν' αναφερθούμε και στο περιεχόμενο της προσευχής μας, ούτως ώστε να είναι ευάρεστη στο Θεό και ωφέλιμη για την ψυχή μας. Η κατάθεση ποικίλων αιτημάτων την ώρα της προσευχής και η απαίτηση της ικανοποίησής τους από τον Θεό, είναι συνήθης προσευχητική τακτική, αλλ' ουδεμία σχέση έχει με την ουσία της, ενώ κανένα θετικό αποτέλεσμα δεν παρέχει στην ψυχή μας. «Ο άνθρωπος που ζει σ' ένα κόσμο εφήμερο, φαντάζεται και πιστεύει πως στην προσευχή το σημαντικό, ο σκοπός του ζήλου του είναι ν' ακούσει ο Θεός αυτό που ο άνθρωπος του λέει. Κι όμως, στην πραγματικότητα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: η προσευχή δε βασιζείται σε αληθινές βάσεις, όταν ο Θεός ακούει τί Του λέμε και τί Του ζητάμε. Η προσευχή έχει βάσεις αληθινές, όταν αυτός που προσεύχεται δεν σταματά να προσεύχεται μέχρι να φθάσει ν' ακούσει αυτός ο ίδιος τί θέλει ο Θεός. Ο εφήμερος άνθρωπος σπαταλά τα λόγια του και, κατά συνέπεια, γίνεται απαιτητικός, όταν προσεύχεται. Αυτός, όμως, που προσεύχεται αληθινά περιορίζεται μόνο στο ν' ακούει»³.

Είναι γεγονός, αγαπητοί μου, ότι το κεφάλαιο της προσευχής είναι τεράστιο και δεν εξαντλείται στον περιορισμένο χώρο μιας ταπεινής ομιλίας. Ας κρατήσουμε, όμως, βαθιά στην ψυχή μας ότι η προσευχή είναι αδιαμφισβήτητη εσωτερική μας ανάγκη, προορισμένη για να κρατήσει ζωντανές και ακμαίες τις πνευματικές μας δυνάμεις. Γι' αυτό να την κάνουμε τρόπο ζωής, τρόπο ζωντανής και διαρκούς επικοινωνίας με τον Θεό, εκζητώντας απλά και μόνο την προστασία και το μέγα Του έλεος. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής, «Αν υπάρχει ζωή θέλω να ζήσω», σελ. 104

² Tito Colliander, «Ο δρόμος των ασκητών», σελ. 91

³ Νικολάε Στάνχαρτ, «Το ημερολόγιο της ευτυχίας», σελ. 352